

[Nina Andersen.]

heraf, men vi mener rigtigt nok, at det lovforslag, som her foreligger, ikke egner sig til at løse det pågældende spørgsmål.

Ole Bjørn Kraft: Vi tillægger forhandlingen om radioen meget stor betydning. Både som uddannelses-, opdragelses- og underholdningsmiddel har radioen muligheder på godt og ondt, der ikke kan overvurderes. Den er et påvirkningsmiddel af en helt enestående betydning, som jo også udøver en vældig indflydelse i det moderne liv.

For ca. 20 år siden sagde jeg under en forhandling her i tinget, at det, der skete ved radioen, var, at vi ligesom kunne tilvejebringe den samme situation, som eksisterede i de oprindelige demokratier, i Grækenland, hvor alle fuldborgere kunne samles i folkeforsamlingen og høre alle argumenter for og imod en sag. Den mulighed foreligger med den udbredelse, som radioen har fået, jo faktisk også i dag. Der skulle gå vel en 15—16 år, inden den tanke, jeg dengang udkastede om, at også forhandlingerne her i rigsdagen skulle udsendes pr. radio, blev virkeliggjort. Det er nu sket; men jeg vil dog gerne sige, at jeg tror, at de udsendelser, som finder sted herfra, stadigvæk må betragtes som værende et eksperiment; jeg tror ikke, at man helt har fundet den rette form for disse udsendelser, og jeg håber, at man fra radioens side stadig vil arbejde med spørgsmålet om at finde en form, der på een gang kan løse den opgave, som foreligger for den, og samtidig gøre det på en måde, så selve modtagelsen kan blive lettet derved.

Men altså spørgsmålet om, hvorledes radioen virker, dens indflydelse på den offentlige mening, dens udvikling, er en sag, som virkelig kræver, at den følges med den allerstørste opmærksomhed, og derfor bliver spørgsmålet om radioens ledelse og adgangen til at følge denne ledelses principielle og grundlæggende beslutninger en sag, der med rette kræver opmærksomhed, og som jeg er overbevist om meget store dele af befolkningen følger med stor interesse. Når venstre og det konservative folkeparti derfor i fællesskab har fremsat forslaget, er hensigten dermed først og fremmest at få en forhåbentlig frugtbar forhandling i gang her i tinget og gennem en sådan forhandling

nå til en bedre ordning af radioens ledelse end den, der eksisterer i dag, og dernæst har vi ønsket gennem dette forslag at tilkendegive nogle principper, der for os er af afgørende betydning. Vi har jo tillagt hele dette spørgsmål en sådan vægt, at det blev et led i vort program forud for det sidste valg, og det er som konsekvens deraf, at dette forslag nu er lagt på tingets bord.

I een henseende synes jeg allerede vort ønske er gået i opfyldelse: jeg synes, at denne debat er en frugtbar forhandling ved det, der allerede er sagt såvel af den højtærede undervisningsminister som fra anden side, og jeg håber, at vi i det udvalg, som vi gerne ser nedsat om forslaget, kan fortsætte denne vigtige drøftelse.

Om een ting tror jeg det må være muligt under alle omstændigheder at opnå enighed her i tinget, nemlig om, at den nuværende ordning ikke kan bibeholdes. Det er ikke muligt at fortsætte med lyttervalget, således som det indtil dato er foregået, og det er vist også rigtigt, at da man indførte den gældende valgordning for valget af lytterrepræsentanterne, betragtede man den som et eksperiment. Det er ikke for meget at sige, at eksperimentet er mislykkedes. For det første er det jo trods ihærdig agitation og med anvendelse, har man lov til at sige, af mangeartede midler, dog ingen uhæderlige, kun lykkedes at samle ca. $\frac{1}{4}$ af de licensbetalende lyttere som medlemmer. Den højtærede undervisningsminister talte om, at det var de interesserede, som man særlig skulle have sin opmærksomhed henvendt på. Jeg tror dog, at en undersøgelse af, hvordan medlemmerne i lytterorganisationerne tilvejebringes, vil gøre det klart, at det ikke alene er stærkt interesserede radiolyttere, der bliver medlemmer, men at folk ofte har andre grunde til at gå ind i lytterorganisationerne.

Det er nu ikke det afgørende; det afgørende er selve den måde, hvorpå valget af repræsentanter foregår.

Jeg vil gerne sige om lytterorganisationernes repræsentanter, at jeg er ikke i tvivl om, at de har udført et udmærket arbejde i radiatorådet, og at det er folk, som interesserer sig levende for den opgave, de har påtaget sig, men det rører jo ikke ved den kendsgerning, at selve måden, hvorpå der vælges, ikke kan stå for kritik, ikke kan